Тоді, як на небес блакитнім гобелені
Палають, наче кров, плювки шрапнель жахних,
Як у вогонь полки, червоні чи зелені,
Ідуть повз короля, який глузує з них,

Як звалює людей скажений шал на купи,
Мов перемелений, димуючий погній,-
В траві, у радості, нещасні влітку труни,
Природо-матінко, це рід священний твій! —

Тоді сміється Бог із ладану, з узору
Церковних скатертин, із чаш, із вівтарів-
І засинає він під славоспіви хору,

І прокидається від схлипу матерів,
Що в чорних очіпках заходять до собору
І в кожної мідяк — за сина, що згорів.

Переклад Д. Павличка